

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-154/24
Дана: 19.03.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спариха, председника већа, Злате Несторовић и Милене Петровић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљених АА и ББ, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца окривљене АА, адвоката Биљане Илић и бранилаца окривљене ББ, адвоката Ивана Ђокића и Бојана Ђокића, изјављеним против пресуде Основног суда у Крушевцу К бр. 185/23 од 31.10.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 Законика о кривичном поступку, дана 19.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе браниоца окривљене АА, адвоката Биљане Илић и бранилаца окривљене ББ, адвоката Ивана Ђокића и Бојана Ђокића, а пресуда Основног суда у Крушевцу К бр. 185/23 од 31.10.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Основни суд у Крушевцу, пресудом К. бр. 185/23 од 31.10.2023. године, огласио је кривим окривљене АА и ББ, да су као саизвршиоци извршиле кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика (КЗ) и осудио их на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, које ће се по правноснажности пресуде извршити тако што ће их окривљене издржавати у просторијама у којима станују, са применом електронског надзора, а које просторије не смеју напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те одређено да уколико окривљене једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују да ће суд одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљене су обавезане да надокнаде трошкове кривичног поступка, па је наложено окривљеној АА, да ОЈТ у ..., исплати износ од 15.750,00 динара на име трошкова кривичног поступка, окривљеној ББ, да је ОЈТ у ..., исплати износ од 31.500,00 динара на име трошкова кривичног поступка, те окривљенима да суду на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оштећена ВВ је за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- бранилац окривљене АА, адвокат Биљана Илић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, преиначи побијану пресуду, те окривљену АА, ослободи од оптужбе за кривично дело које јој се ставља на терет. Захтевао је да окривљена и њен бранилац буду обавештени о термину одржавања седнице већа другостепеног суда,

- бранилац окривљене ББ, адвокат Иван Ђокић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, имовинскоправном захтеву, трошковима поступка и свих осталих законских разлога за изјављивање жалбе, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу, преиначи побијану пресуду тако што ће ослободити окривљену ББ, за кривично дело које јој се ставља на терет у предметном поступку. Захтевао је да буде обавештен о термину седнице већа другостепеног суда, и

- бранилац окривљене ББ, адвокат Бојан Ђокић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи побијану пресуду тако што ће окривљену ББ, огласити кривом за крађу и насилничко понашање у стицају и изрећи јој условну осуду у трајању од 1 (једне) године, са роком проверавања у трајању од 2 (две) године. Захтево је да буде обавештен о термину одржавања седнице већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу у свом поднеску Ктж-173/24 од 05.03.2024. године, предложио је да Апелациони суд одбије као неосноване жалбе браниоца окривљене АА и бранилаца окривљене ББ и потврди побијану пресуду.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 1, 2, и 5 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству окривљене АА и њеног браниоца, адвоката Биљане Илић, окривљене ББ и њених бранилаца, адвоката Ивана Ђокића и Бојана Ђокића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, размотрио све списе предмета, испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, па је, по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама, као и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, из напред наведеног поднеска, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљене АА и жалбама бранилаца окривљене ББ, се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, указивањем да је изрека побијане пресуде неразумљива, те да у образложењу исте нису наведени разлози о чињеницама које су биле предмет доказивања, а да су они који су наведени потпуно нејасни и у

знатној мери противречни, те да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 206 став 1 КЗ.

Конкретизујући битне повреде одредаба кривичног поступка у жалби браниоца окривљене АА, се наводи да је изрека побијане пресуде неразумљива, с обзиром да је у истој наведено да су окривљене поступале као саизвршиоци, односно да су дело извршиле „заједничким деловањем“, међутим, из чињеничног описа дела наведеног у изреци заједничко деловање окривљених у смислу саизвршилаштва постоји само код физичких повреда оштећене, али нема заједничког деловања окривљених у правцу одузимања ранца оштећене, а све са разлога што примена физичке силе није била усмерена на одузимање ранца, будући да окривљене нису тукле оштећену да би јој отеле ранац, већ из сасвим других побуда које немају никакве везе са прибављањем противправне имовинске користи. Поред тога, из изреке побијане пресуде је по ставу жалбе браниоца окривљене АА, нејасно кад је код окривљених створена намера да себи прибаве противправну имовинску корист, и одлука да заједно делују у тој намери.

По оцени Апелационог суда, неосновани су напред наведени жалбени наводи, с обзиром да је у изреци побијане пресуде описано саизвршилаштво, односно које радње је предузимала конкретно свака од окривљених учествујући у радњи извршења конкретног кривичног дела, тако што су тукле оштећену, те да је окривљена ББ рекла окривљеној АА да оштећеној узме ранац, након чега је ова узела ранац у коме се налазио новац у износу од 9.000,00 динара, па су ранац однеле са собом и из њега одузеле тај новац, који су поделиле. Дакле, насупрот жалбеним наводима у изреци првостепене пресуде је описано заједничко деловање окривљених у смислу примене силе и противправног присвајања ранца, односно новца који се у њему налазио.

Затим, у жалби браниоца окривљене АА се указује и да је изрека побијане пресуде неразумљива у односу на чињенице које се односе на висину противправне имовинске користи, с обзиром да у изреци није наведен износ противправне имовинске користи коју су окривљене оствариле појединачно, а израз да су новац поделиле упућује на поделу новца у истој вредности.

Насупрот напред наведеним жалбеним наводима, првостепеним суд је у изреци побијане пресуде јасно определио висину противправно прибављене користи, с тим што је без значаја чињеница што у изреци није наведено колики износ од укупно прибављеног је свака од окривљених узела за себе, поготово код чињенице да су окривљене критичном приликом поступале као саизвршиоци, а подела новца не подразумева поделу на једнаке делове, како то жалба указује.

Такође, у жалби браниоца окривљене АА, се указује да се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, у конкретном случају огледа у чињеници да су разлози наведени у образложењу побијане пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречни и то пре свега, у погледу висине прибављене противправне имовинске користи, као и саме намере окривљених да ту корист себи прибаве, али и у погледу умишљаја окривљених да изврше кривично дело разбојништво из члана 206 КЗ.

Неосновани су и напред наведени жалбени наводи, с обзиром да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде навео довољне, јасне и међусобно

непротивречне разлоге о свим чињеницама које су биле предмет доказивања, па и о висини противправно прибављене имовинске користи. Наиме, правилно је првостепени суд висину противправне имовинске користи утврдио из исказа оштећене, при том правилно се крећући у границама оптужног акта.

По оцени овог суда неосновано је указивање у жалби браниоца окривљене ББ да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП, будући да је погрешно применио одредбу члана 206 став 1 КЗ, с обзиром да би погрешна примена одредбе члана 206 став 1 КЗ представљала повреду кривичног закона, а не битну повреду одредаба кривичног поступка, па ће исти жалбени навод бити детаљније разматран у делу одлуке који се односи на повреду кривичног закона.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези указујући на повреду кривичног закона, у жалбама бранилаца окривљених АА и ББ, се указује да из описа догађаја који суд врши на основу видео надзора, јасно произилази да је једна од окривљених у притежању ранца била на самом почетку догађаја, односно да је имала ранац у рукама, што по ставу жалбе указује да у ситуацији да је намера окривљених била прибављање противправне имовинске користи даљих дешавања не би било, а окривљене би могле да напусте лице места, што оне не чине, јер њима ранац односно новац нису мотив деловања, чиме се потврђује одбрана окривљених да су оштећену тукле из љубоморе, те да ранац није предмет њиховог интересовања све до тренутка док се не сете да ту може бити телефон са порукама. На наведено по ставу жалбе указује и чињеница да приликом сусрета са оштећеном окривљене нису насрнуле на оштећену да јој отимају ранац већ да је туку, поготово што су окривљене знале да је оштећена лоших материјалних прилика па нису очекивале да има новац, а тек када је туча завршена и оштећена је могла да дође у мирно притежање ранца али она је лаганим ходом отишла на другу страну и оставила ранац не осврћући се, због чега, по ставу жалбе одбране ранац има статус остављене ствари. Поред тога, чињеница да једна од окривљених шутира ранац који је ван притежања оштећене јасно указује да се у конкретном случају не ради о разбојништву.

Затим, у жалбама бранилаца окривљених се указује да је нејасно зашто првостепени суд није прихватио одбране окривљених које су тврдиле да су новац који су одузеле од оштећене хтеле да врате својим емотивним партнерима, као ни исказ сведока Ђоровића, при чему је погрешно оценио и исказ сведока ГГ.

Жалбама бранилаца окривљених се указује и да је нејасно зашто само новац чини вредност противправне имовинске користи, а не и сам ранац и остале ствари, а поред тога суд не утврђује тачан износ новца које су окривљене „поделиле“ како је то наведено у пресуди.

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда, да су окривљене АА и ББ, примениле силу према оштећеној ВВ и то тако што јој је прво пришла окривљена ББ и вукла за косу и чупала, а затим је притрчала и окривљена АА, која је шутнула оштећену од чега је оштећена пала на плочник, а затим су заједно наставиле да туку и шутирају оштећену, да би окривљена ББ, рекла окривљеној АА, да јој узме ранац, што је ова и учинила, те узела ранац у коме се налазио износ од 9.000,00 динара, па су окривљене однеле ранац са собом и из њега одузеле новац који су

међусобно поделиле и себи прибавиле противправну имовинску корист, на који начин су извршиле кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, будући да је првостепени суд, правилном, свеобухватном и свестраном оценом доказа изведених на претресу (чл. 419 ЗКП), са подједнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљених (чл. 16 ст. 2 ЗКП) потпуно и правилно утврдио чињенично стање.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљених, правилно је првостепени суд утврдио да су окривљене одузеле новац оштећеној у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, с обзиром да га нису вратиле оштећеној заједно са ранцем, да окривљена АА, није спомињала овај новац сведоку ГГ, када га је звала како би му рекла где је ранац, те да су га накнадно однеле у полицију. Наиме, правилно првостепени суд није прихватио одбране окривљених АА и ББ, у делу где су тврдиле да су новац одузеле од оштећене, како би га вратиле својим партнерима, сматрајући да је то њихов новац, правилно закључујући да су одбране окривљених у овом делу неприхватљиве, с обзиром да окривљене током поступка нису доследно ни сагласно изјашњавале о појединим битним чињеницама везаним за намеру да предметни новац врате својим партнерима, о чему је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге на странама 5 и 6 образложења побијане пресуде, при чему је посебно од значаја чињеница да окривљена АА приликом саслушања у полицији у присуству браниоца, није спомињала да је новац који је одузела од оштећене хтела да врати сведоку ГГ, те да је тада новац предала полицијском службенику, а тек на главном претресу је тврдила да је сведоку ГГ тај новац бацила док су се свађали на путу од Варварина до Параћина.

С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио ни исказе сведока ГГ и ДД, правилно налазећи да су искази сведока усмерени на покушај да се помогне окривљенима у избегавању кривице за извршено кривично дело, при чему је првостепени суд правилно имао у виду да је сведок ГГ тек накнадно потврдио наводе окривљене АА, да му је она давала новац у колима на путу од Варварина до Параћина, те да се исказ сведока ДД разликује од исказа окривљене АА.

Према томе, чињенично стање - како у погледу оних чињеница које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и оних које се тичу кривице окривљених, правилно и потпуно утврђено, а правном квалификацијом дела по члана 206 став 1 КЗ и кривични закон је правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати правилни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, неосновано се жалбеним наводима бранилаца окривљених настоји приказати да се у конкретном случају не може говорити о кривичном делу разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, с обзиром да су окривљене силу према оштећеној примениле ради телесног повређивања оштећене и одузимања мобилног телефона ради читања порука, те да су због тога одузеле ранац од оштећене, а да су тек накнадно одлучиле да одузму новац који се налазио у ранцу, сматрајући да исти припада њиховим емотивним партнерима. Ово са разлога, што су окривљене након примене силе према оштећеној од исте одузеле ранац и непосредно након тога, дакле, у временски јединственом догађају одузеле новац из ранца који су поделиле, па првостепени суд правилно закључује да су окривљене применом силе савладале отпор оштећене, као и да су покретну ствар одузеле применом силе, при чему је без значаја чињеница да се намера окривљених да од оштећене одузму новац јавила накнадно, односно без значаја је чињеница да окривљене у тренутку када су почеле да

употребљавају силу према оштећеној нису имале намеру да од ње одузму новац, с обзиром да умишљај може бити и ситуациони, формиран у току извршења кривичног дела као што је то у конкретном случају.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд налази да су жалбе бранилаца окривљених и у овом делу неосноване, а првостепена пресуда правилна.

Наиме, првостепени суд је приликом одмеравања казни окривљенима правилно као олакшавајуће околности ценио њихову младост у тренутку извршења кривичног дела и ранију неосуђиваност, правилно налазећи да исте имају значај нарочито олакшавајућих околности у смислу одредбе члана 56 тачка 3 КЗ, те да се и ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, па је правилно окривљене осудио на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, које ће се извршити тако што ће их окривљене издржавати у просторијама у којима станују, у смислу одредбе члана 45 став 3 и 4 КЗ.

По налажењу Апелационог суда, казне затвора у напред наведеном трајању адекватне су тежини учињеног кривичног дела, степену кривице окривљених, свим околностима извршења и нужна за постизање сврхе кажњавања прописане чл. 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција предвиђене чл. 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду наведено, односно да је првостепени суд правилно одмерио казну затвора окривљеној АА, Апелациони суд цени као неосноване жалбене наводе њеног браниоца, којима се указује да је првостепени суд окривљеној требало да цени као олакшавајуће околности и чињеницу да је самохрана мајка два малолетна детета, те временски период који је протекао од извршења кривичног дела, као и чињеницу да је висина прибављене противправне имовинске користи врло ниска.

Апелациони суд се није упуштао у правилност одлуке о трошковима кривичног поступка, с обзиром да се у изјављеним жалбама трошкови кривичног поступка наводе само као основ побијања првостепене пресуде, а без конкретног указивања на евентуалне неправилност. Такође, неосновано се у изјављеним жалбама побија одлука о имовинскоправном захтеву, с обзиром да првостепени суд о истом није ни одлучио, већ је оштећену упутио на парнични поступак за остваривање имовинскоправног захтева.

Из изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Весна Митревска,с.р.

Председник већа-судија
Радоман Спарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић